

LUC KNAPEN

Vrijwilliger KERK & leven en doctorandus

Hij is grootvader van twaalf kleinkinderen, maar heeft ook zelf een studentenkaart op zak. Nadat Luc KNAPEN in een vorig leven met zijn informaticabedrijf het abonnementensysteem van Kerk & leven op poten zette, voorspelt hij nu als doctoraatsstudent het verkeer op basis van ons collectieve gedrag. Bedaard enthousiast praat hij over computersystemen, maar ook over zijn parochieblad.

‘Laat mensen doen wat ze graag doen en je krijgt altijd resultaat’

Jozefien VAN HUFFEL

Computers van verschillende generaties staan in de werkkamer van Luc KNAPEN zij aan zij. De boeken in de kast gaan grotendeels over wiskunde, de stapels tijdschriften op de grond over informatica en aan de muur prijkt Albert EINSTEIN op een poster. Een vreemde eend in de bijt zijn de mappen op het rek, elk met een Kerk & leven-sticker op de rug. KNAPEN lacht. „Ik ben voor het leven ad-interimvoorzitter van de redactieploeg van onze federatie.”

–U kent Kerk & leven als vrijwilliger en als professioneel. Wat was er het eerst?

Al in 1985 ging mijn bedrijf voor het blad aan de slag. Er waren toen meer dan duizend edities. De meeste abonnementen werden volledig lokaal beheerd, de rest gebeurde in Antwerpen met steekkaarten. Nadat wij een eerste administratief systeem maakten, begon de centralisatie.

Jaren later, ik had intussen een ander bedrijf opgericht, lanceerden we een tweede groot project voor Kerk & leven. Met KLAS verwerken lokale vrijwilligers de gegevens van abonnees. Het systeem mocht niet vervelend zijn voor mensen die veel van informatica weten, maar moest ook bruikbaar zijn voor iemand die bij wijze van spreken nog nooit een computer zag. Ik meen dat ons dat lukte, want het systeem is nog in voege en is sinds 2001 weinig veranderd. Ooit kreeg ik wel een telefoon van een KLAS-verantwoordelijke in een parochie, softwaremanager bij een groot bedrijf. Hij legde me uit hoe het systeem beter had gekund, maar zweeg snel toen ik begon over vrijwilligers van tachtig die hun eerste computer kochten op hun 79ste.

–Hoe rolde u er dan als vrijwilliger in?

Ik toerde rond in de parochies om uitleg te geven bij het systeem en kwam ook in mijn eigen federatie, waar mijn gezin al jaren meedraaide. Ik beloofde de pastoor dat ik voorlopig zelf de administratie zou doen en ben het blijven doen. Hier in Kuringen maken we het blad met een goede ploeg van zes mensen. Ik zeg altijd dat ik per vergissing voorzitter werd. En ik denk dat ik dat zal blijven.

–Hoe komt het dat u als grootvader doctoert?

Ik vind dat je elke tien jaar eens van job moet veranderen. Dan blijft het leuk. Vroeger vertelde ik dat ook altijd aan mijn

Luc Knapen: „Als je om de tien jaar van job verandert, blijft het leuk.” © Mine Dalemans

werknemers. Tot sommigen tot mijn grote spijt betrokken en ik te horen kreeg dat ik hen zelf op het idee had gebracht. Zelf studeerde ik bouwkunde en toegepaste wiskunde. Ik werkte lange tijd in de informaticasector, maar onderzoek sprak me ook altijd al aan.

„Het individuele gedrag van de mens is moeilijk in te schatten, maar collectief blijken we voorspelbaar”

De meeste andere doctoraatsstudenten zijn half zo oud als ik, van de generatie van mijn jongste kinderen. Een probleem vind ik dat echter niet. Priester-arbeider Jef Ulburghs behaalde zijn doctoraat bijvoorbeeld toen hij al 85 was.

–Wilde u weg uit het bedrijfsleven?

Wat ik vroeger deed, deed ik ook graag en ik zal nu geen twintig jaar onderzoeker blijven. Het stemt me bovendien tevreden

dat de bedrijven die ik oprichtte, nog bestaan. Maar ik geef wel toe dat ik geen geboren manager was. Ik was liever bezig met technische dingen.

Na een tijd word je echter almaar meer manager. Je moet daar niet zo veel voor kunnen, je moet gewoon je gezond verstand gebruiken. En één keer een managementboek lezen, liefst een niet te dik, om dan voor de rest van je leven te beseffen dat daar niets in staat. Ik vond het vooral belangrijk om te weten wat werknemers wilden. Geef iemand een job die hij graag doet en het is gegarandeerd goed gedaan.

–Waarover gaat uw doctoraat?

Mijn afdeling aan de U Hasselt maakt wiskundige modellen van menselijk gedrag om het verkeer te voorspellen. Elk jaar worden er tweeduizend personen onderzocht over wat ze doen en waar ze dat doen. Met de statistieken die we daaruit afleiden, lukt het ons behoorlijk goed om het verkeer te voorspellen. Individueel zijn mensen moeilijk in te schatten, maar collectief blijken ze heel voorspelbaar.

De overheid gebruikt onze bevindingen wanneer ze overweegt om ergens een

bijkomende weg aan te leggen of om het treinaanbod te veranderen. Hier in Hasselt zijn er bijvoorbeeld plannen voor een sneltram naar Maastricht. Wij kunnen inschatten hoeveel mensen die zouden nemen.

Het fileprobleem oplossen, zou nog een stap verder zijn. Persoonlijk weet ik niet of dat ooit zal lukken. Als je tweehonderd mensen uit een file haalt, constateren tweehonderd anderen dat ze langs die route vlot kunnen rijden en keert de file terug. Zelf sta ik trouwens nooit in de file. Ik fiets naar de universiteit.

–U bent tevreden over uw werk. En over uw parochieblad?

Uiteraard lukt het ons niet om elke week een perfect blad te maken, maar als we inspiratie hebben voor goede reeksen, gaat het altijd goed. Het voorbije jaar hadden we bijvoorbeeld een serie lopen over de vrijwilligers in onze federatie. Alle verenigingen kwamen aan bod, van Okra tot de toneelvereniging. Eerder hadden we al een serie over de kapellen in Kuringen. We houden ons nieuws in elk geval altijd lokaal, want dat is waarom mensen het parochieblad lezen.